

ÖRÖKIDŐS

az Országos Olláregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Weber Pál*: Pünkösdi gondolatok. — *Dr. Bozóky Géza*: A vigasztalás szentsége. — *Homor Imre*: A békesség Fejedelméhez. — *H. R.*: Prefáció Jézus szentséges Szívéről. — *Homor Imre*: Hymnus Jézus Szívéhez. — *Csányi E. Medárd*: Ahol békességesek a lelkek. — *Német István*: Legyen az első szentáldozás emlékezetes. — *Kozelka Jenő*: A Lélek éltet. — *Pelikánfiókka*: A pelikános monstrancia. — *Hamaj József*: Testvérek. — *Olláregyleti élet*. — *Kimutatás*.

Pünkösdi gondolatok

Az ÚR JÉZUS az Atyának egyszülött, öröktől fogva nemzett Fia, a második isteni személy, ki «midőn érkezett az idő teljessége» — «asszonyból lett», mint szent Pál a Galatákhoz írja, vagyis az időben Máriától, a boldogságos Szűztől magára vette emberi természetünket s azzal belső személyes életközösségbe lépett. Ha az Úr Jézusban az emberi természetet nézzük, az egészen a Szentlélek műve. Azért mondá az angyal Máriának: «A Szent, ki tőled születik, Isten fiának fog hivatni»... és hozzátette: «A Szentlélek száll terád és a Magasságbelinek ereje megárnnyékoz téged». A hitvallásban is így imádkozunk: «Ki fogantaték Szentlélektől, születék szűz Máriától». A megtestesülés tehát a Szentlélek műve.

De nemcsak a megtestesülést tulajdonítjuk a Szentléleknek, hanem az Úr Jézus maga is egészen a Szentlélek vezetésére bízta magát isten-emberi működésében. Csodáit is a Szentlélek erejével végezte, amint mondotta is a gáncsoló farizeusoknak: «Én az Isten lelke által úzom ki az ördögöket» és folytatólagosan a Szentlélek elleni vétségnek bélyegzi a hitetlenséget csodáiban. Magukat a csodákat úgy tünteti föl a Szentírás, mint a Szentlélek tanúságtételét az Üdvözítő istensége mellett. De nemcsak nyilvános szereplésében látjuk a Szentlélek működését. Már Gyümölcsoltó Boldogasszony napja után, tehát az Úr Jézus fogantatása után, a Szentlélek világosítja fel Erzsébetet, hogy a magzatban a Messiást fölismerje és Karácsony után Simeon és Anna is a Szentlélek hívására siettek a templomba, hogy a kisded Jézusban a világ Megváltójára ismerjenek.

Amit Izaiás mond a Szabadítóról, hogy Benne az Úr «lelkének

kedve telik», az Úr «lelkét adja rá», — az Üdvözítő a jövendölés beteljesedését önmagára vonatkoztatja. Ker. szent János nemcsak látta leszállani az Úr lelkét, hanem kinyilatkoztatásból is tudta. «És bizonyágot tőn János, mondván: Láttam a Lelket leszállani, mint egy galambot, mennyből, és rajta maradt».

Amikor az Üdvözítő bemegy a templomba és felnyitja Izaiás könyvét, önmagáról magyarázza a próféta szavait: «Az Úr lelke én rajtam». E szavak magyarázatát adják annak, miért olyan kedves, olyan szeretetreméltó, olyan csodálatos a mi szívünknek Krisztus? Azért, mert mint a próféta mondja: «megnyugszik rajta az Úr lelke, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erősség lelke, a tudomány és ájtatosság lelke; és az Úr félelmének lelke betölti őt». Tehát az Istenember dicsősége a Szentlélek szeretetének munkája; az Istenember jóságos, szerető, nagy Szive a Szentlélek műve.

Amint a Szentlélek vezette az Üdvözítőt a pusztába, hogy imával, a gonosz lélek legyőzésével nyilvános föllépésére készüljön, ugyanígy a Szentlélek munkálkodott az Üdvözítő működésének a végén is, hogy véres keresztfájdolatában az Atyának kedve teljék. Ezért mondja szent Pál: Krisztus «a Szentlélek által önmagát szeplőtelenül Istennek föláldozta».

Mielőtt az Üdvözítő kinszenvedése megkezdődik, egy új élet kiindulásának megható perceit éli át, amikor a Szentlélek oly nagy szeretetre indítja, lángolja Szívét, hogy megalapítja az *Oltáriszentséget*, melyben szeretetének legdrágább emlékét hagyta. Olyan szoros az összefüggés és rokonság a megtestesülés és a szentmise között, hogy Dam. szent János ezeket mondja: «Miképen leszen ez, holott férfiút nem ismerek, mondá a Szent Szűz. Gábor arkangyal felelé: A Szentlélek száll terád és a Magasságbelinek ereje megárnnyékoz téged. És most kérdezed, mi módon lesz a kenyér Krisztus testévé és a bor Krisztus vérévé? Én is mondom neked: A Szentlélek jön és működik.»

Amint az Oltáriszentség a szeretet, a végtelen örök szeretet szent-sége, a Szentlélek maga az isteni szeretet. A Szentlélek óhaja és kívánsága, hogy az Istenember szeretete az Oltáriszentség által nyilatkozzék meg. Minden egyes szentmise bizonyos értelemben megtestesülés: a Szentlélek ereje leszáll a följánlott kenyérré és borra s átváltoztatja az Úr Jézus legszentebb testévé és vérévé. Azért imádkozza a pap a följánlásban: «Jöjj, Szentlélek, mindenható örök Isten és áldd meg ez áldozatot, melyet szent Neved dicsőítésére készítettünk». E könyörgéssel készül a pap az átváltoztatás nagy áldására, hogy a most följánlott kenyér és bor a Szentlélek mindenhatósága által változzék át az Üdvözítő szent testévé és vérévé. Az isteni áldozati Bárány kegyelmekkel

teljes megjelenése és szentséges sebeiből kiáradó kegyelmek teljessége a Szentlélek munkájának gyümölcse: t. i. az Oltáriszentség. Ezért kérjük a följajnlási imában a Szentleket, a mindenható örök Istent, aki az ő határtalan hatalmával ez áldást megadja.

A Szentlélek működéséből a szentmisében lesz közelebb érthetővé előttünk, hogy az Oltáriszentségben minden *szellem és élet*, amint a Szentlélek is *szellem és szentség*. Ezért tulajdonítjuk az Oltáriszentséget, mint a *szeretet művét* a Szentléleknek, mivel az Oltáriszentség nem más, mint az Üdvözítő legszentebb Szive szeretetének legfölségesebb kiáradása. Ezért hangsúlyozzák oly gyakorta a szentatyák is a hasonlóságot és rokonságot az oltáron bemutatott szentmise és a boldogságos Szűz szeplőtelen méhében történt megtestesülés titka között; ugyanis a megtestesülés, mely a Szentlélek műve volt, szinte megismétlődik és megújul az eucharisztikus átváltoztatásban — minden időben és minden helyen, hol szentmisét bemutatnak. Mind a két titok az alázatosság, szentség és szeretet jegyében történik, melyek a Szentlélek tulajdonságai, ki a személyes szeretet és szentség. Ezért imádkozzuk a zsolozsmában: «Uram, mily kegyes a te lelked. Hogy megizleltessed gyermekeiddel a te édes-ségedet, a menny izletes kenyerével csillapítod éhségüket». Az Oltáriszentséget tehát a Szentlélek művének kell tekintenünk. Ez még világosabbá lesz előttünk, ha halljuk azokat a szavakat, melyekkel a püspök papszenteléskor az előtte térdelő diakonust áldozópappá szenteli: «Hallgass, Uram, a mi kérésünkre és erre a te szolgádra áraszd ki a Szentlélek áldását és a papi rend kegyelmét». A fölszentelésben a pap azt a hatalmat kapja, hogy a Szentlélek műveinek és ezek között elsősorban az Oltáriszentségnek szolgálja és kiszolgáltatója legyen.

A szentmisén kívül a mi lelkünkben is sokat fáradozik a Szentlélek, hogy bennünk a hitet és szeretetet az Oltáriszentség iránt fölkeltse, hogy az Oltáriszentség kincsét és dicsőségét megértsük, hogy lelkünket-szívünket Krisztusnak egészen megnyerje, hogy minél többször vágyódjunk és kívánjunk az Úr asztalánál megjelenni, hogy alázattal, szeretettel, örömmel, lelkesedéssel készüljünk a szentáldozásra. Amikor ilyen szent érzések és érzelmek töltik meg szívünket, ne feledjük, hogy mindezt a Szentlélek cselekszi, Ő szól hozzánk, hogy lelkünk jegyeséhez siessünk.

Azonkívül a Szentlélek műve és alkotása az egyházban mindazon szép szokás, melyek hivatva vannak, hogy bennünk az Oltáriszentség iránt az áhitatot, tiszteletet, ragaszkodást erősítsék és fentartsák. Így a szentóra, szentségimádási gyakorlat, Úrnapja, ünnepélyes körmenetek stb.... Ezek mind a Szentlélek művei. Hogy van *Örökimádási templom*,

men! Nézzétek az első keresztényeket. Ne higgyétek, hogy azok más emberek voltak, mint mi s hogy más érzelmek hangolták őket örömré, vagy más fájdalmak tépték sziveiket, mint aminők a huszadik század gyermekéit. Ne gondoljátok, hogy a középkorban másért borult könnybe az anya szeme, mint ma, vagy másért ujjongott a francia forradalom idejében, mint a jelenlegi világháború alatt. Az ember ma ugyanaz, mint volt a fáraók korában s aminő lesz az utolsó ítélet napja előtt, melyet pedig talán még évezredek választanak el tőlünk.

A fájdalom ellen felvértezve soha sem leszünk. Lehet, hogy eljön az az idő, midőn nem lesz betegség a földön, mely ellen az orvostudomány védekezni ne tudjon. Lehet, hogy néhány évtized multával oly ismereteknek leszünk birtokában, hogy szánalmasabb mosolygással fogunk visszaemlékezni a mai korra, mint aminővel szoktunk ma a népvándorlásbeli kulturális állapotokra. Nincs kizárva, hogy a vegyészlet feleslegessé fogja tenni a földművelést s egykor ép úgy kormányozni leszünk képesek az időjárás, mint ahogyan jelenleg szolgálatunkba kényszerítjük a villamosságot. Tán nem utópia az sem, hogy valamikor kirándulásokat fogunk tenni a bolygókra, a holdba, vagy le tudunk majd hatolni a föld középpontjáig. Bekövetkezhetik az, hogy a mainál százszorta tökéletesebb kormányformák mellett fog élni az emberiség, de hogy ne legyen többé fájdalomtól megtört szív, hogy soha többé ne facsarjon könnyeket a szemből a bánat és ne áhítozzunk vigasztalások után, ez az idő tudjuk, hogy nem fog eljönni soha.

És valahányszor a szomorúság vasmarkával összeszorítja áldozatát, legyen bár az egy anya, ki egyetlen fiát látja a ravatalon, a nyomorúsággal küzködő béna, ki az éhenhalástól remeg, a gyermekei hálátlansága miatt lesújtott szülő, a menyasszonya elvesztése miatt bánkódó vőlegény, a félreismert művész, a zöldágra jutni nem tudó feltaláló, az igazágtalanul üldözött ártatlanság, a jogtalanul mellőzött hivatalnok, a koldussá lett Krózus, a fiatalon sirba hanyatolni készülő világfi, a kétségei közül kivergődni nem képes tudós, vagy a halálos sebével a csataterén sinylődő katona, az a lehangolt, vonagló és a levertség sötét hullámai közt hanykolódó lélek mindig sóhajtozni, folyton epekedni fog valami szer, valami eszköz után, hogy ettől a kínzó tövistől megszabaduljon. Ez az érzés ugyanis néha csaknem elviselhetetlenné válik. Van, aki megszúrván ujját, olyan gyötrő fájdalmat szenved, hogy forró vízbe mártja kezét, mert ezt a nagyobb kint könnyebben elszenvedhetőnek véli, mint az előbbit. A sikkasztót jobban gyötri a megbüntetésével járó szégyen előre sejtett kínja, mint az a nyomor, melybe családját dönti és fegyvert emel önmaga ellen. A hűtlenül elhagyott mánka keserősége néha oly nagy, hogy elméje elborul; az egy évi fáradozásának gyü-

mölcseit egy jégverés által elpusztítani látó gazda elkeseredésében maga tesz tűzcsóvát háza eresze alá, szóval mindenki és minden áron menekülni akar bánatától. És e sokféle bajra, csapásra valóban nem volna ír? A jóságos Isten, ki szereti, ha az irgalom Atyjának nevezik, tényleg megengedhetné azt, hogy a szenvedő előtt ne legyen a menekülésnek semmiféle lehetősége s a kétségbeesésbe kergetett tompa lemondással engedje át magát annak a sötét megadásnak, melyet az emberek végzetnek hívnak.

Nem. Isten mindenkinek ad vigasztalást. Csak azt kívánja, hogy Ahhoz forduljunk, ki teljes földi életében a fájdalom embere volt, ki a kínok minden változatát úgy lelkileg, mint testileg átszenvedte. Jóságáért hálátlansággal, szelidségéért durva gyalázással, kegyességéért megvetéssel fizettek neki. Lelkét oly kimondhatatlan mélységes bánat fellegei borították el, hogy O maga, ki egyenesen a megváltás nagy művének végrehajtásáért jött le a földre s előre tudta, hogy ez minő rettenetes szenvedésekkel fog járni, felfohászcodik Atyjához: «Ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár». Vajjon ki tudna tehát jobban vigasztalni, mint épen Ő, ki mint Isten, ismeri szívünk minden porcikáját, még pedig hasonlíthatatlanul tökéletesebben, mint a világ legjelesebb anatómusai s mint ember, át- meg átszenvedte mindazokat a szorongatásokat, melyek e föld fiait szörnyű hasogatásaikkal tépdésik s marcangolják. Hol találhatnánk azért nagyobb megértésre, mint épen Ő nála? Ott vár ránk állandóan az oltárokon húsz évszázad óta s soha senkit el nem utasít, senkit vigasztalanul el nem bocsát magától. Miért van mégis annyi jajszóval tele a világ, miért emelnek mégis ezren és ezren fegyvert maguk ellen, miért nyulnak a méregpohárhoz, miért száll fel szünet nélkül a lelkek millióiból kínos sóhaj, melyeket, ha összegezni s meghallani képesek lennének, megfagyna ereinkben a vér, sőt tán elviselni is képtelenek volnánk?

A felelet egyszerű. Nem járulunk a ránk várakozó Üdvözítő elé. Hidegen, közönyös arccal megyünk el a templomok előtt, ezren és ezren meg se billentik kalapjukat, vagy ha oda be is térnek, a legridegebben megtagadják tőle a térdhajtást; beszélgetnek, nevetgélnek isteni fölsége jelenlétében s hányan vannak, kik, ha vasárnap egy Miatyánkra bekukkannak a szentmisére, már a jó katolikusok közé számítják magukat. Miért láthatók oly ritkán az Úr asztalánál a világ nagyjai és előkelői, a magasrangú katonai és polgári hivatalnokok, bírák, közigazgatási tisztviselők és általában az ú. n. intelligens osztály? Hogyan legyen az a hivatalnok kötelességtudó, igazságos és méltányos, ha mindezekhez nem merít erőt az Oltárnál? S vajjon a sok elkeseredésnek, bajnak és jajnak nem épen ebben rejlik nyitja, hogy az emberek nem szeretettel, megértéssel és igazsággal vannak egymás iránt. Minő más képe lenne egy-

szeriben e földnek, ha mindenki állandóan az ostya színében rejtőző Örök Bölcseségtől kérne támogatást a kötelességtudáshoz és igazságossághoz, vigasztalást bánatában és szomorúságában és megoldást kételyeiben, meg aggályaiban.

Gondoljunk el egy államot, hol kezdve a miniszterelnöktől az utolsó útkaparóig mindenki őszintén vallásos. Vajjon siralomvölgye lenne-e ezentúl is akkor ez a darab föld s nem járnának-e messzeföldről csodájára ennek az országnak, hol valósággal előízeltőt kapnánk a paradicsom boldogságából? Ne mondja senki, hogy én hiába újhodom meg, milliók és milliók azért a régiek maradnak. Mindenki kezdje el önmagán a vallási renaissance-ot s a többit bízva arra, kinek most már állandó hive akar lenni.

S ekkor csodás változáson fog átmenni az emberiség. A vigasztalás szentsége édességével el fogja árasztani a földet s a keserúségek tengere, melyben ma a társadalom fuldoklik, visszavonul szennyes hullámaival, hogy a jajok szivettépő kórusa helyet adjon a világ tengelyét megremegtető és örvendeztető Hozsannának.

Ime, ezt akarná nyújtani nekünk a vigasztalás szentsége. Vajjon miért gördítünk annyi akadályt e munkája elé?

A BÉKESSÉG FEJEDELMÉHEZ.

Jézus, hazánknak adj helyet Szivedben
S engedd elődbe a magyar imákat;
Nem imádkoznak tán sehelse szebben
Széles határán e véres világnak.
Nem kérünk Cőted hódítást, hatalmat,
Állnok fegyverhez sem nyúltunk soha:
Csak békét adj, mit a világ nem adhat
És boldog lesz a magyarok hona!

Á győzedelmet karjaink megszerzik,
Hogyha Te híven állsz az oldalunknál;
Á nagy vérontás minékünk se tetszik,
Hol rom lesz minden, mit az elme munkál.
Mindig a békét, nyugalmat kerestük,
Cőrtünk bár vészek, viharok közé —
És amit nyertünk, lábaidhoz tesszük,
Csak kezed áldón tartsd hazánk fölét!

Jézus, hazánknak adj helyet Szivedben
És akkor rajtunk nem fog az ígézet.
Birtokban, kincsben, földi örömeiben
Hatalmi vágyban lelkünk el nem mélyed...
Addig küzdünk csak, amíg becsülettel
Foghatja kézbe a kardot karunk,
Á szent Békéhez így vezess, vezess el
Jézus, reményünk, győzelmünk, Napunk!

Homor Imre.

Prefáció Jézus szentséges Szívéről.

LACOQUE Margit hazájából jutott mi hozzánk az alábbi prefáció, Jézus szentséges Szívének ezen ódai szárnyalású dicsérete. Abban a hitben, hogy közlése által gazdag anyagot nyújtunk meditációkhoz, közöljük az énekek ezen énekének klasszikus latin szövegét és ennek inkább szelleméhez, mint betűjéhez alkalmazkodó szabad magyar fordítását.

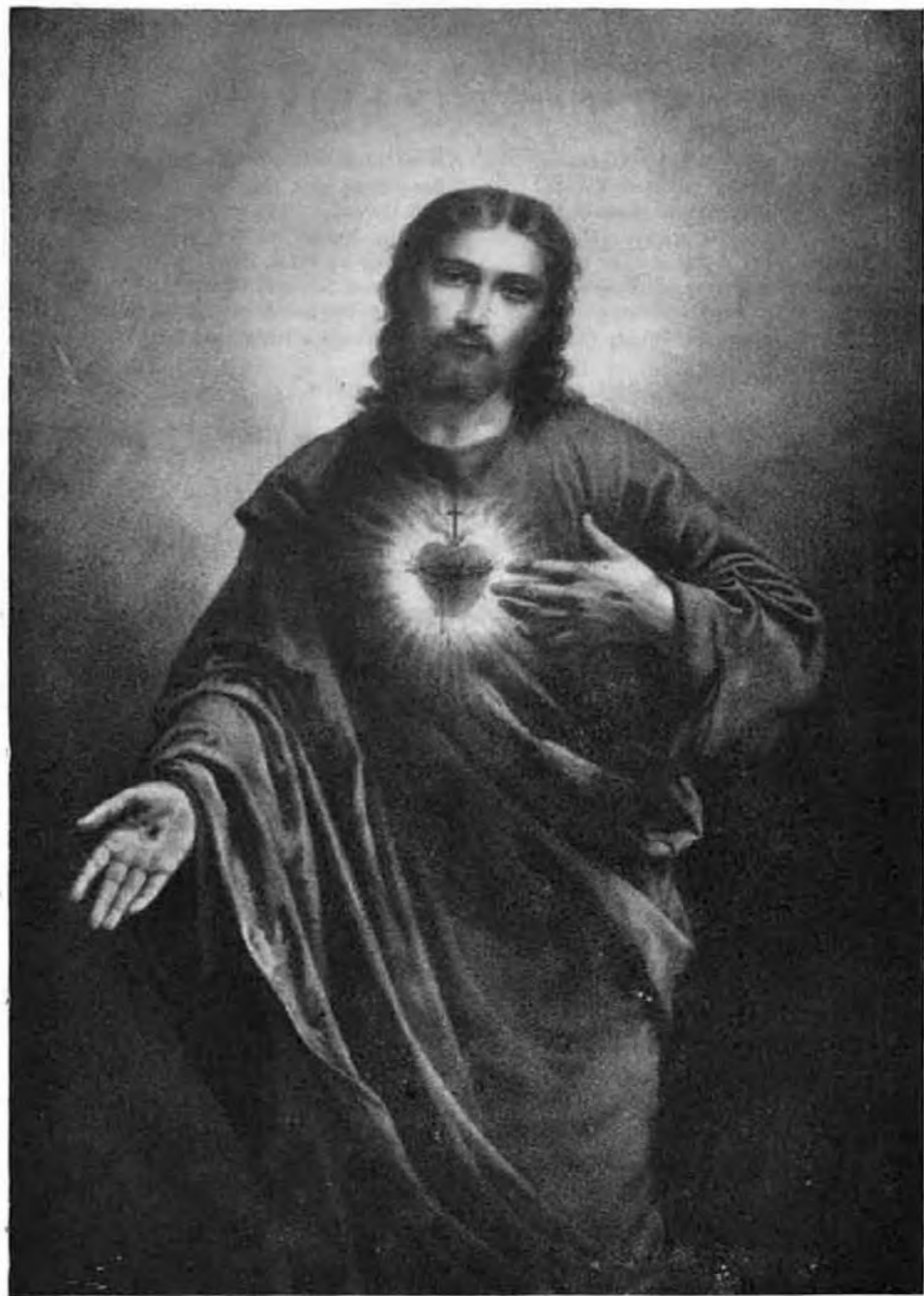
A prefáció alább következik:

Vere dignum et justum est, aequum et salutare, nos tibi semper et ubique gratias agere, Domine sancte, Pater omnipotens, aeternae Deus, per Christum Dominum nostrum: Qui in terris conversatus, sacrum Cor suum nobis proposuit mansuetudinis et humilitatis exemplar, sed et ipsum in cruce, ut misericordiae suae paterent viscera, lancea militis voluit aperiri. Hoc est enim divini amoris sacrarium, de cuius plenitudine omnes accipiunt; hic fons vitae indeficiens, unde virtutum omnium charismata perpetuo derivantur. Hoc sacrum caritatis adytum, in quo paratur justis requies, peccatoribus refugium, solamen moestis et robur lanquentibus. Et ideo cum Angelis et Archangelis, cum Thronis et Dominationibus, cumque omni militia caelestis exercitus hymnum gloriae tuae canimus, sine fine dicentes: sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth...

Szentséges Urunk, mindenható Atyánk, Örök Istenünk! Jobbágyi hűséggel illik minden időben és mindenhol széles e világon lábaidhoz borulva neked hálát mondanunk, a mi Urunk Jézus Krisztus által: Ki e földön jártában a szelidség és alázatosság iskolája gyanánt elénk tárta az ő szentséges Szívét és azt a kereszten a katona lándzsadöfése által megnyitotta, hogy irgalmának szentélye legyen mindenkor tárva-nyitva. E Szív az isteni szeretetnek oltára, melynek mélységéből és gazdagságából mindnyájan merítettünk; ez az életnek folyvást csergedező forrása, melyből szerte árad a világra minden kegyelem és erény mindörökkön örökké. Ez a szeretetnek szent trónja, ahol az igazakat zavartalan béke, a bűnösöket irgalom és menedék, a kesergőket vigasztalás, a lankadtakat és erőtlenekeket élet és erő várja.

Ezért az angyalokkal és arkangyalokkal, a trónokkal és fejedelemségekkel, a mennyei seregnek minden dandárjával a te szent Nevednek éneket kell, hogy énekeljünk, mondván: Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene!

H. R.

«Gyönyörűségem az emberek fiai közt lenni!»

HIMNUSZ JÉZUS SZÍVÉHEZ.

Irgalmad kérjük e nehéz napokban,
Irgalmazz nekünk ó Szívek Királya!
Annyi szív fáj most és annyian sírnak,
Mind a Te Szíved megnyitását várja.
Nézz le reánk ó Irgalmasság Híjja,
Ó embereknek nagy Szerelmese!
Uégy be Szívednek gyöszhetlen várába,
Hogy le ne gyűrjön ellenség keze!

A mi hazánknak bérces, szép határát
Hogy át ne lépje többé semmi ellen:
Erős karoddal csak Te védelmezhetsz,
Nélküled fegyver mit ér a kezekben?
Óvd meg hazánkat, szándd meg ezt a népet,
Mely most Szívedtől vár egy szebb jövőt
S hit, erős jellem és munka országa
Épül fel majd a Kárpátok között.

Nézd a sírókat, nézd a könnyezőket,
Nézd, akik úja most csak merő kétség!
Uilágíts nekünk, hogy e bús időkben
Bűnbe ne hajtson a homály, sötétség!
Uédd meg a jókat; védd meg a bűnöst is,
(Hogy bánatkönnnyét érezze Szíved!)
Add, hogy e nagy-nagy penitenciára
Minden magyar szív legyen a Tied!

Homor Imre.

«Ahol békességesek a lelkek.»

Irta: Csányi E. Medárd.

BELETEKINTETTEM a végtelenbe!... Oda néztem, ahol találkoznak a lelkek, összeölelkeznek egymással a szellem-emberek, akiket megfehértett a Krisztusi vér és a ... májusi gyöngyvirágillat. Összeölelkeztek! Nem volt közöttük békétlenség, ellenségeskedés; ott ragyogott homlokukon az Eucharisztia csókjá és e csóktól... összefort a lelkük.

Egy békés világ, a békétlen világban!...

Pedig tudom, nagy ez a világ, hiszen benne van a Végtelenben.

Úgy látom e lelkeket, hogy mind napkelet felé fordulnak. A monstancia sugarai a napsugarak s középen fehér ruhában a «Béke Királya» áll. Milliók hajtának térdet előtte.

Egymás mellett térdelnek a lelkek. Nem azért térdelnek, hogy gyilkos golyót röpítsenek egymás felé; hiszen ebben a világban nincs békétlenség.

Hallod, mit énekelnek?

«Imádlak nagy Istenség, test s vér titkos mély Szentség... leborulva!»

A királyok Királyának himnusza ez.

Ime, itt egy eset a falu életéből.

Buzgó lelkipásztor működik az egyik felvidéki magyar faluban. Igazi áldása a népnek. Nem ifjú, de nem is öreg. Egy generációt fölnevelt már községében. S ez a nép a keresztény hitéletnek, különösen az Oltáriszentség tiszteletének nagyon is épületes és követésre méltó példáit mutatja föl. Nincs kétezer a hivek száma, de az évi szentáldozás közel jár a húszezerhez. Persze 25 évvel előbb nem így volt ott sem.

Az apostol-lelkű pap kezdte a gyermekekkel. Most is a gyermek legféltettebb kincse. Tőle nem kimél gondot, fáradságot, szeretetet. Jól tudja: ki mit vet, azt arat. Aki felnőttekben eleven hitéletet akar, az nevelje rá a gyermeket. Hitéletünk tengelye a jó szent gyónás és szent áldozás. Ki ezt megtanulja, megszereti gyermekkorában, az nem hagyja el egy könnyen férfi korában sem.

Plébánosunk erre helyezi a fősúlyt.

Nála áldozócsütörtökön van az első szentáldozás ünnepe. Ő így szokta; rendszeren arra már melegebb, szebb idő is van, mint fehérvasárnap és — ami fő — alaposabban előkészítheti gyermekeit, mert a nagyböjt vége és a husvétünnep lekötik egy embernek minden idejét s így fehérvasárnapra a végső oktatások hiányt szenvednének.

Az előkészületet a nagyböjt elején kezdi ily módon. Vasárnap, prédikáció után, kijelenti a hiveknek, hogy Isten segítségével megkezdje az első gyónók és áldozók oktatását. Pár szóval kifejti ennek fontosságát. Kéri a kijelölt gyermekek szülőit: örüljenek, hogy Isten idesegettette már édes magzatjaikat; gondosabban vigyázzanak rájuk, mert Jézushoz közelednek; példájukkal, imájukkal támogassák a méltó előkészületben. Kéri a többi hívőt: imádkozzanak az első áldozókért. Ő maga is ezt igéri és attól kezdve minden szentmise után közösen elmondanak egy miatyánkot az első áldozókért.

Az áldozási előkészítés naponkénti egy óras oktatásban történik, még pedig a templomban, az oltár előtt. Az iskolából átmennek a gyermekek a templomba s ott az Úr Jézus előtt szól az Úr Jézus helyettese a fogékony gyermeki szívhez.

Az oltár előtt való oktatást mindenáron kívánatosnak tartja, mert így van alkalmá, hogy az elméleti oktatást nyomban kövesse annak gyakorlása is. A gyermek belenevelődik, hogy a templomban a szentségi élő Krisztus előtt érezze magát, hol a hála, imádás, szeretet, bánat, bizalom érzelmei fakadnak szívéből. Az ilyen gyermek beletanul: hogy kell tisztelettel térdet hajtani, a templomban járni, térdelni, az áldozóasztalhoz menni és visszajönni, hogy kell szentséglátogatást végezni, lelkipépen áldozni. Igen, a plébánosunk tapasztalatból mondja, hogy az

ilyen pár hónapos templomi oktatással sikerül a gyermeket bevezetni az Oltáriszentség hitéletébe oly annyira, hogy ezt nemcsak gyakorolni, hanem örömmel, áhítattal és lelkihaszonnal fogja végezni.

Maga az első szentáldozás a következőképen folyik le:

Áldozócsütörtökön reggel szentmise előtt a plébánia udvarán gyülekeznek az első áldozók. Mindegyik kezében imakönyv és szentolvasó van. A fiúk mellét fehér szalagbokréta díszíti, a lányok fehér ruhában, fátollyal és koszorúval jelennek meg.

Beharangszókor a hivek a templomból körmenetileg a plébánia elé vonulnak az első áldozókért. A plébános ünnepi díszben, pluvialéval, harangzúgás mellett, a község apraja-nagyja kíséretében elvezeti az ünnep kedveltjeit a templomba, az oltár elé.

Ott az oltár előtt megmagyarázza kicsinyeinek világos, kedves szavakkal a nap jelentőségét: ilyen nagy napjuk még nem volt éltükben. Megnyílik számukra az oltárszekerény, ezt a szülő meg nem nyithatja, ezt a lelkiatya nyitja meg.

A szülő testi eledelt ad, most lelki eledel várja őket, ezt a lelkiatya nyújtja nekik, azért nem a szülői házból, hanem a lelkiatyai házból jöttek az oltárhoz, a szentségi Jézus asztalához.

Megmagyarázza továbbá, hogy a szentgyónásban és áldozásban különös gondjába és szeretetébe jutottak neki, mint lelkiatyának, az Úr Jézus helyettesének. Minden lépésüket szeretetével, imájával, áldásával fogja kíséni.

Első szentáldozásukat is áldásával akarja segíteni, azért mindegyiket külön-külön megáldja s a kis áldozók kézcsókkal viszonzozzák lelkiatyjuk gyengéd szeretetének bizonyágát.

Ezután következik a szokásos keresztségi fogadás megújítása.

A szentmisében a pap áldozása után meleg szavakban röviden előkészíti a gyermeki lelkeket az Úr Jézus méltó befogadására. Szentáldozás után pár szóval méltatja a szent esemény magasztosságát és közös hálaadást végeznek.

Végül a szülőkhöz és a hivekhez szól a gyermekről, ki az Oltáriszentség után a legdrágább kincs a földön.

S hogy a nap emléke még felejthetlenebb legyen, szép, nagy, keretbe való áldozási képet kap mindegyik első áldozó s hogy e képnek értéke annál nagyobb és kedvesebb legyen, ott az oltáron, szemük láttára megáldja, szenteltvízzel meghinti azokat s úgy osztja ki az örömtől sugárzó kedves gyermekeseregnek.

Ily sorrendben és ünnepélyes mozzanatokban folyik le az illető községben az első szentáldozás napja és a hozzávaló előkészület.

Akik látták, idegen papok és hivek, csak elragadtatással szólnak

ezen ritka szép áldozásról s az áldozók bensőséges áhítatáról. Felejthet-
len azoknak, kik látják; emlékezetes azoknak, kik először áldoznak.

Bizonyára ez csak egy a sok közül édes hazánkban.

Német István.

~ A Lélek éltet ~

A TEMPLOMOKBAN felcsendül s szívünkben visszhangzik a «Veni sancte Spiritus» epedő, sóvárgó akkordja. Üdvös ilyenkor elvonulni a nyüzsgő embertömegetől s szívünk magányában mind jobban öntudatára ébredni a nagy igazságnak, hogy Lélekre van szükségünk, szent Lélekre, mert a test — megöl! A test nehéz kolonc, mely ugyancsak áldozattá varázsolja a fölfelé való törekvést. Pedig mi előre, mi fölfelé tartunk! Mi úgy találjuk, mint szent Ignác, ki mikor nézte, hosszan nézte a csillagos eget s végre nagynehezen levette szemét róla, felkiáltott: «Quam sordescit mundus, si coelum aspicio!»

Bizony, sordescit! Posványok, mocsarak terjengnek rajta, melyek megfertőztetik a levegőt. S ami még szomorúbb: nemcsak a fizikai, hanem a lelki világban is vannak ily mocsarak, posványok, talán még nagyobb számban, mint amabban. De könnyű dolog még a földi mocsarakat elkerülni. Látjuk és undorral fordulunk el tőlük. Bárcsak a lelki posványokkal is így volnánk! De azokat a lélekölő tagadás szelleme gyakran himes virágokkal szórja teli, hogy ne lássunk mocsarat és ne lássunk rothadást. Jaj annak, ki rálép ez ördögi terrenumra! Mocsárból alig van menekülés. A tapasztalat szomorúan bizonyítja ezt.

«Hallasz édes hangot dalolni, zokogni,
Látsz szép szemet, arcot kacintni, mosolygni,
Hogy szived megejtsék, csalogatva csálnak :
Ne higyj hazug szónak, tettett mosolynak!»

(Torquato Tasso XVIII. 10.)

El-el e lélekölő vidékről! Mert

«Nem árnyas, virágos, zöld pázsit selymén, nem
Nimfák, szirének közt, patakok mentében ;
Hanem a jóerkölcs bércén lakik üdvünk,
Mienk akkor lesz csak, ha fáradunk, küzdünk,
Ki nem fázik, izzad s a virágos utat
El nem hagyja, hozzá soha fel nem juthat!»

(U. o. XVII. 61.)

A jó Lélek s nem a szenvedélyek ördöge a mi vezérünk. A Lélek

életet és Istenhez vezet; s ha nehéz úton vezet is, de biztos ösvényen halad a boldogság piedesztáljára.

A szenvedély ördöge sokat ígér és semmit sem ad. Mit adhat az ördög? Hisz' a népmondás is «szegény»-nek mondja! Csak kárhozata van, csak örök kínja; mást nem is adhat.

Lélek kell tehát nekünk! tiszta, anyagi lélek és nem porladó, rothadó test, mely most talán az élet tűzében ég s az öröm pirjában fürdik, de csábos külső alatt is a romlás csiráját rejt. Csak jöjjön meg ideje — s nincs orvosság, mely a bomlást meg tudná teljesen akadályozni. Ebben az anyagi világban hasznos néha ezt a nagy kontrasztot szemügyre venni, hogy az emberiség az élet nagy alternatívái előtt Heraklesszel a nehezebb, de boldogítóbb életet válassza, megbecsülje — élje!

Mily boldogok, kik általestek a tűzpróbán s nem a lidércfény után kapkodnak, hanem a lumen Christi világosságában járnak! Mily boldogok, hogy nem ideig-óráig tartó örömeiket hajhásznak, hanem az örök örömeik jelszavát hangoztatják! Mily boldogok, hogy nem földi házat akarnak építeni a legtöbbször szakadó parton, ingatag homokon, melyet szenvedélyek vihara kavargat és erkölcsi bukások katasztrófái rengetnek meg vészes földrengésként — hanem tabernaculumot, táborhegyi szent sátrat emelnek szívében, hogy abban megnyugodjék a szent Lélek s keresztülvigye a programot: «Deformata reformare — reformata confirmare!»

A Lélek ezen kulturmunkájára összefog a család és iskola, kik a kertész szerepét gyakorolják, mikor gondozzák, irányítják a fiatal csemetét; vad hajtásait lenyesegetik, azután nemesítik, oltják s végül kellőképpen gondoskodnak a zsenge ültetvény megerősödéséről. Életerőssé kell a virágot tenniök, hogy valamikor egészséges gyümölcsé fejlődjék. Miként a kertben gondozás nélkül felburjánzik a gaz, úgy az ifjú lelkek között is megfelelő oktatás és nevelés nélkül elterjed a rossz s pusztává, sivárrá teszi a lelket, mely aztán nem a Lélek himnuszát zengi, hanem a «test» miserere-jét nyögi. Ha a fa virágai tavasszal elhervadnak, nem lát azon az ősz gyümölcsöt.

Lássunk tehát át a világ és szenvedély biborleplén, mely a test örömei között felejteti akarja a lelket s belátva a pokol machinációjába, mellyel a lelkek közül a legértékesebb áldozatokat igyekszik megszerzeni, hatalmas vétőt kiáltunk a vak világnak, mely ész nélkül rohan a halálba. Óvjuk féltékenyen lelkünk és a lelkek életét! Ne érje dér a tavaszi rügyeket! Hogy majdan — ki tudja, mily hamar — szép gyümölcseivel kedveskedhessünk a lelkek királynak. Ezért imádkozunk buzgó szívvél: Veni sancte Spiritus...!

Kozelka Jenő.

A pelikános monstrancia.¹

AZ ARANYSUGARAS monstranciából a hófehér szentostya tekint rám. A sugárkoszorúban piciny fészek, a fészekben a pelikán anyja; épen mellét hasítja föl éles csőrével, hogy kicsinyeit vérével, húsával táplálja és a fagyos világ szívtelenségében az éhhaláltól megmentse.

A pelikán világszerte ismeretes. Melegebb vidékek nádasaiban tanyázik.

Külseje semmit sem árul el, ami nevezetessé tenné.

Nincs ragyogó tolla, alakjának csínosságá sem vetekedik a többi madárkákéval. Hosszú csőre nem nyilik csattogó dalra, nem kacag a gerlicével, nem trillázik a pacsirtával. Egészen egyszerű, igénytelen. Ami nevezetessé tette, azt ne külsején keressük, annak forrása a szívben van. A pelikán az önfeláldozó édesanyjai szeretetnek lett a jelképe. Annak a szeretetnek a szimbóluma, amely nem ismeri azt a fogalmat, hogy lehetetlen.

A tó tarka világának nádasaiban volt a pelikán selymes fészke. A sás lány susogása összeolvadt az apró pelikánfiókák csacsogásával. Édesanyjuk kiszállt a tó tisztására, hogy fiókáinak halat hozzon.

De a tó befagyott. A vastag jégkéreg az elszánt anya legerősebb vagdalására sem nyílt meg.

Szegény pelikánanyát sírva fogadták éhes fiókáik.

Ekkor az anyai szeretet találékonyságával felhasítja mellét és piros vérével, húsával táplálja kicsinyeit.

Milyen találóan vésik a monstranciára az anyai szeretetnek e jelképét!

Sőt azt gondolom, a pelikán sokkal inkább édes Üdvözítőnknek szimbóluma, mint az anyai szereteté.

A pelikánnak szárnya van, az ég madarai közé tartozik, melyek nincsenek a földhöz kötve, otthonuk a lég.

A mi édes Jézusunk sem a földről való, az Ő hazája a csillagos ég fölött, mennyei Atyja jobbán van. A pelikánmadár Üdvözítőnk istenségét is jelképezi.

A pelikán lábának mind a négy ujjá úszóhártyával van összekötve; sokat és szívesen tartózkodik a tó nyílt tükrén; ott tanítja fiókáit minden tudnivalóra.

A Fiúisten testet vett föl, leszállt hozzánk az élet tengerére, velünk

¹ Visszhang a «Jézusom, Örömmöm» hasábjain hirdett pályázatra.

élt, dolgozott, szenvedett; példát adott az erényre, megtanított az égbe repülni. Szívesen volt köztünk, el nem vált tőlünk soha, most is velünk lakik a tabernákulumban, mert gyönyörűsége az emberek fiaival lenni.

A pelikán puha, pelyhes fészket a tavon rakja s a hajlongó, bókoló nádszálakhoz erősíti, a vihar és hullám sodrása ellen. Könnyedén, imbolgva, de a sáshoz jól odaerősítve s a nád hajlékonyságával biztosítva ring a piciny fészket. Nem magának építi a pelikán a selymes fészket. Minden fűszálacskát, minden meleg kis pihét szíve drága gyermekeire gondolva rak össze.

Édes Jézusunk az élet tengerén megalapította a lelkek puha, meleg fészket: az anyaszentegyházat. Jóságos Szívének isteni találékonyságával tette a fejlődő léleknek édes, meleg otthonává. Megerősítette a gonosz világ örvénylő hulláma, a pokol tomboló vihara ellen. De védelmének alapját nem hajlongó nádszál képezi. Jézus anyaszentegyházat kősziklára, Péterre építette.

Fenségesen, mint hatalmas királynő emelkedik föl a kőszálon; körülötte dühöng a vihar, bömböl az orkán, zúgnak a hullámok, de az anyaszentegyház — meg se rezzen. Főnségesen nyugodt tekintetében berírta Krisztus a legyőzhetetlenség isteni ígérését: A pokol kapui nem fognak erőt venni rajtad.

Jézus a mi pelikánunk. Kínos kereszthalálával váltott meg az örök haláltól és lehelte lelkünkbe az életet.

Szentségeivel, tanításával, példájával éltet, nevel, fejleszt a szárnyunkat. Szeretete nem ismer korlátot; szent testét, vérét: önmagát adja lelkünk táplálására, csodálatos, véges elménknek megfoghatatlan módon, a kenyérnek és bornak igénytelen színe alatt.

Becézgetve fiacskáinak nevez bennünket. Szeretetét az édesanya szeretetéhez hasonlítja. De érezzük, bár szinte szédülve, hogy a hasonlat csak hasonlat marad és nem maga a valóság.

Mert, aki az anyai szívbe a szeretetnek akár tengerét is zárta, annak önmagának, mint adónak: nagyobb, több, főnségesebb a szeretete.

Édesanyjai közvetlenségében elsuttogja gyermekeinek: Megfeledezhetik-e az anya gyermekéről? S ha megfeledeznék is, én mégsem feledezném el rólatok.

A sugárkoszorús pelikános monstrancia előtt térdelek. S a monstrancia hófehér Kincsének gyermeki szeretettel, túláradó boldogsággal suttogom:

Pie Pelicane, Jesu Domine...

(Nádas.)

Pelikánfióka.

Testvérek

Irta: *Hamaj József.*

NEHÉZ virágillatú májusi délutánon jött a Pista gyerek írása, ... hogy ő is pap akar lenni és semmi más. A galambszívű anyának szemében a sorok olvasásakor könny fakadt és a túlaradó boldogságtól megittasultan a kopottas karosszékbe rogyott. «Tehát a Pista is!... ő is!» Imája meghallgatásra talált; no de hiszen abban nem is lehetett kételkedni, hogy az Isten a két testvért már születésükkor saját szolgálatára szánta. Hát hiszen az ilyen angyali teremtéseknek nem is való ám a prófán civil pálya! Az idősebbik immár két esztendeje, hogy fölvette a buzavirágszinű köntöst, a Pista meg szakasztott mása a bátyjának, így hát ő is ezt a részt választotta.

A két testvér szemefénye, féltett kincse volt nemcsak a jóságos özvegynek, hanem az egész kis dunaparti helységnek.

Nem is volt ám mása széltében-hosszában ennek az egy szív, egy lélek testvérpárnak.

Csupa szelidség, csupa derű, beszédes, örökké mosolygó szemükben a tiszta szívek liliomfehér világa tükröződött. Pista négy évvel volt fiatalabb a bátyjánál. A jóságos özvegy fájó szívvel bocsátotta a világba féltett fiókáit. Hátha valami durva kéz, vagy piszkos csizma szétrombolja, szétrugdálja a testvérek csodás lélekvilágát! Nem volt segítség! A fiúknak menni kellett. Forró, a szív legmélyén fakadt imákban ostromolta az anya a mindenható Eget évek hosszú során át, nap-nap után. Az idősebbik épen két év előtt vette föl az Isten választottainak a köntösét, most meg a Pista gyerek is beöltözött. Mikor mindaketten reverendában jöttek haza a vakációra, daloló lelkük mennyországgá varázsolta az elhagyott fészket. A galambszívű anya ilyenkor nagyon sok örömkönnyet törölt jóságos szeméből. A falubeliek meg hogy a tenyerükön nem hordták ezt a két áldott teremtet. Csupán a jó öreg plébános nem volt megelégedve a dolgok ilyenét folyásával. Aggódó szeretete gyakran a legpezzsimisztikusabb képek festésére ragadta néhanapján. Azon emberek közé tartozott, akik a fájdalom azon nemein is átestek, amelyeknek vigaszul még könnyek sem adtak. Az élet tengernyi megpróbáltatása váratlanul zúdult mindjárt fiatal éveiben a nyakába. Az emberekben való csalódás olykor-olykor a legvigasztalanabb bánatba döntette. A szíven ejtett sebeket még hosszú évek multán is százszorosán érezte a szívében felújulni. Szerető szíve ettől, hasonló sorstól féltette a szeretett lényeket.

Csendes nyári alkonyatkor maga mellé ültette a két testvért és

atyai hangon szüntelenül figyelmeztette őket a bekövetkezendő csalódásokra: «...Ti nem a való világot látjátok. Az a világ, amiben ti éltek, az csak délibáb. Az élet kegyetlen és rideg. Az élet nem költészet. Azért óva intelek, hogy legyetek elkészülve minden rosszra és aljasságra, mert máskülönben a legelső csalódás romba dönti majd rózsás szép világtokat. Az élet útján csupán tövisek és az útszélen kereszteltek vannak, az útra hajított rózsákat összetapossák az átalmenők és egyenlővé teszik az út sarával. Az emberek irigyek, gonoszok, kegyetlenek...» A két testvér ilyenkor összébb bújt és beszédes, szelid szemük ilyenkor elkomorlyodott. Olyankor aztán otthon nem lehetett hallani kacagást. Valami távoli vészes viharnak az előszele meg-megdidergette fiatal tagjaikat.

Az élet nem költészet! Az élet kegyetlen és rideg! Egy évre rá a világháború magával ragadta a vészes forgatagba a fiatalabbik testvért. Borongós nagycsüörtökön még gyönyörködhetek benne a felrándult falujabelije, amint a bazilika szentélyében emberi testbe öltözött angyal módjára buzgón imádkozott, de a gyöngyvirágos, orgonavirág-illatú május már a kaszárnyában találta őt. És a Pista fiú igazat adott mindenben a jó öreg plébánosnak. Az élet nem költészet! Az élet kegyetlen, az élet útján tövisek, az útszélen kereszteltek vannak... Azután hire jött, hogy a Pista már be van osztva a menetbe. Az áldott lelkű szomszédok szüntelenül vigasztalták a vérző szívű özvegyet. Méla borongás veit rajta erőt. Hűvös alkonyatkor nagykendőjébe burkolózva, ott látták őt a Kálvárián, amint a ködös távolba, a város felé nézett. Várt és könnyezett. Mély részvétellel beszéltek a falubeliek az özvegy nagy bánatáról; a közös nagy szenvedés együttérzőkké tette sziveiket. A szenvedés tüzeiben megtisztult sziveikben a legnemesebb szeretet honolt immár. Az Isten nagy világjárásában mindenkihez ellátogatott. Így hát a Pista fiú sorsa miatt fakadt fájdalom, amely az anya szívét marcangolta, őket sem hagyta hidegen, közömbösen. No és hozzá még a Pista fiú... az egész falu szemefénye!

Nyirkos, őszi alkonyatkor az anya feljárt a Kálvária-dombra. Amikor aztán a széles folyamvölgyben szerte-széjjel a harangok esteli zsolozsmájukat zsongták, akkor aztán visszament szomorú, magányos otthonába. Ilyenkor aztán, ha valaki megszólította, hogy mi járatban volt odafent. ...«Hát a Pista, a Pista — mondta — és onnan a dombról ellátni a város felé...» és ilyenkor nagy, nehéz könnyecseppek gördültek alá mártír-ábrázatán. Azután egyszer hiába várta az anya főt a Kálváriadombon a harangok esteli zsolozsmáját. Gyötrő némaság borult a tájra... A harangok is elmentek a halálmezőkre. Eddig ők siratták a halottakat, most ők fogják a halált osztogatni. A harangok leszálltak a magas tornyokból és ágyúkká lettek...

És azontúl nem kondult meg többé estefelé a kis templom ezüstszavú harangja.

Az anya vérző szívére újabb sebet ütött az esti hallgatás, a harangszó nélküli esti némaság. Megtörten, támolyogva indult lefelé a faluba. A hűvös, őszi est sötét leplevel beburkolta már a tájat. A Dunán lefelé épen akkor siklott el egy fehér hajó. Az árbóc lámpása hosszú sávban világitotta be a szétloccsanó hullámokat.

Oththon aztán írást talált az idősebbik fiútól. Vigasztaló, meleghangú sorok! És az anya mohón nyelte szemével a másik gyermeknek enyhétosztó, drága sorait. A levél elején panaszodik, hogy a Pista sorsáról kerülő úton és csak most értesült; máskülönben már előbb írt volna.

«...Drága Anyuskánk! Olyan jó az Isten és mindenható!... Ne búsulj jó anyánk! Csak imádkozzál sokat. Ha az Isten akarja... És ha azt akarja, hogy a Pista lelke szálljon fel a csillagok honába, nyugodj meg, legyen meg az ő akarata. És a testét se féltsd nagyon. Virág lesz belőle, felőled álmodva... Ha majd virágot látsz, jusson eszedbe és vigasztaljon meg főleg az a tudat, hogy atyánkhöz megy föl és viszontlátjuk egymást annak idején. Ő az apáé lesz, én meg a tiéd maradok! Ha majd virágot látsz, jusson eszedbe!...»

A levél olvasása alatt egyre derültebb, nyugodtabb lett az anya tekintete. A levél minden egyes sora gyógyító balzsamként hatott a gyötrődő anyai szívre és lassankint derűt, megnyugvást, békét támasztott az anya lelkében... Ha az Isten akarja, virág lesz belőle!

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az Örökimádás-templomban *junius hóban minden este* 1/4 6 órakor rövid ájtatosság Jézus szentséges Szive tisztelétére.

Pünkösd előtt 9 napon át a 7 órai szentmise után nyilvánosan elmondatik a «Jöjj el Szentlélek Úristen» kezdetű himnusz az eretnekek megtéréséért.

Június 12-én, Pünkösdvasárnap 10 órakor ünnepi nagymise lesz.

Június 22-én, Úrnapján kezdődik meg az Örökimádás-templomban az *Eucharisztikus Triduum* a gyakori szentáldozás terjesztésére. 23-án és 24-én reggel 7 órakor ünnepélyes szentmise; mindhárom nap délután 1/4 6 órakor szentbeszéd és ünnepies áldás. 25-én, vasárnap reggel 7 órakor szentmise közös szentáldozással; délután 1/4 6-kor záróájtatosság körmenettel, Te Deum és áldás

a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

Június 29-én, Szent Péter és Szent Pál ünnepén d. e. 9 órákor nagymise.

Június 30-án, Jézus szentséges Szívének ünnepén reggel 7 órákor szentmise közös szentáldozással, délután 1/4 6 órákor szentséges áldás.

*

A Budapesti Orsz. Központi Oltáregyesület kiállítása, amely a háborús viszonyok miatt ezidén is csak kismérvű lesz, mint a múlt esztendőben, *június 23-án délután 4 órákor nyílik meg,* melyre ezúton hívjuk meg az Oltáregyesület iránt érdeklődő közönséget. A kiállítás nyitva áll szombaton, 24-én és vasárnapon, 25-én d. e. 11 órától este 7 óráig.

*

Választmányi ülés.

Május 15-én, d. u. 1/2 4 órákor oltáregyleti választmányi ülés tartott. Jelen voltak: Káner Károly prelátus-kanonok, igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a zárdafőnöknő, mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, herceg Hohenlohe Klodvigné, özv. Heinrich Ferencné, Ghyczy Ida, Felmayer Vilma v. tagok, a zárdatitkárnő, mint jegyzőkönyvvezető és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

Országos igazgató üdvözölvén a választmányt, az ülést megnyitja. Felolvastatja a múlt ülés jegyzőkönyve, melyet a választmány élénk helyesléssel fogad. A jegyzőkönyv

hitelesítettén, igazgató jelenti, hogy az Örökimádás-templom részére három misealapítvány tétetett, az erről szóló okmányok jóváhagyással el látva, a főegyházmegyei hatóságtól visszaérkeztek. Jelenti továbbá, hogy az erdélyi oltáregyesületi lap a háborús viszonyok miatt a jövőben nem fog megjelenni. Öccellenciája Majláth Gusztáv Károly erdélyi püspök a budapesti Oltáregyesület kiadásában megjelenő «Örökimádás» folyóiratra körlevélileg hívta fel az erdélyi oltáregyleti lap előfizetőinek figyelmét, amit a választmány hálás örömmel és köszönettel vesz tudomásul.

Az erdélyi oltáregyleti lap előfizetőinek részére az oltáregyleti központ mindkét orgánumból május havában mutatványszám küldetett.

A kőbányai Oltáregyesület a Jézus Szive - Társulattal karöltve békezáslót kíván létesíteni, melynek elkészítésére az Oltáregyesület készséggel vállalkozik.

Az Oltáregyleti felvételi lapok egyházi jóváhagyással ellátva, szép köntösben ismét kaphatók a 6 fillér árban.

Nagyon óhajtaná a választmány, ha a vidéki oltáregyletek külön felvételi lapok helyett a központ felvételi lapjait vezetnék be.

Új terjesztőnek egyhangulag beválasztottak: báró Révay Simonné, Kormuth Gizella, Horvát Vilmosné és Gálffy Gizella.

A Böschatt Ferenc borszönyi plebános által Öccellenciájának ren-

delkezésére bocsátott kelyhet a bi-bornok-hercegprimás szegény plebániatemplomnak ajándékozta.

A kazetták dolgában a választmány abban állapodott meg, hogy azon intézményeknél, melyek a háború után is fenn fognak tartatni, a kazetták békeidőben is megmaradnak.

Az Oltáregyesület kiállítása június 23-án nyílik meg. A háborús viszonyok miatt azonban sem a megnyitás nem fog díszesebb keretek között lefolyni, sem pedig meghívók nem fognak nagyobb számban kibocsáttatni. A kiállítás megnyitása előtt a választmány rövid alkalmi ülést tart.

Szönyegre került még a júniusi ájtatosságok sorrendje s ezzel a tárgysorozat ki is merítetett.

A választmányi ülés után terjesztőnöi ülés tartatott.

*

Tetszett a mindenható Istennek Kocsis Ferencné úrnőt, az Oltáregyesületnek kezdet óta tagját és tevékeny, buzgó terjesztőjét az élet harcából elszólítani. Istenes, jámbor halála — mint értesülünk — Bánhidán következett be. Sirja fölé hálás tiszteletünk koszorúját tesszük és imádságainkba szeretettel foglaljuk nevét. R. i. p.

*

A májusi szentbeszédet az Örökimádás-templomban Kanter Károly prelátnak-kanonok, dr. Hanauer A. István apát a budai, dr. Vass József pápai kamarás a pesti Szent Imre-

Kollegiumok igazgatói, Mészáros János szentszéki ülnök, P. Biró Ferenc S. J. rektor, dr. Wéber Pál és Szekfű Ignác a budai Szent Imre-Kollegium prefektusai, Stalmár Ernő, Ferenczy Géza, Tihanyi János, Farda Ignác hitoktatók és Horváth Rezső lelkész tartották.

*

A pécsi diákifjúság imanapja.

Május 7-én, a közös nemzeti háláadó és könyörgő szentáldozás napján a pécsi diákifjúság az Oltáregyesület és a kath. tanintézetek bevonásával imanapot tartott. Reggel 1/2 8 órától este 6 óráig minden félórán más-más tanintézet, vagy oltáregyleti csoport adorált a kitett Oltáriszentség előtt. Az ünnepi nagymiséét gróf Zichy Gyula püspök pontifikálta. Csupán e pontifikális nagymisé alatt 1400 gyermek járult a szentáldozáshoz. Eucharisztikus hadjárat volt ez nagy apparátussal, melyben nem tudjuk, mit csodáljunk inkább, a pécsi diákifjúság eucharisztikus buzgóságát-e, vagy a nagyszerű haditervet: az imanapnak nagyszabású, gyönyörű, minden félóra pontosan kidolgozott programját-e? Mindkettőhöz szívből gratulálunk.

*

A besztercebányai Oltáregyesület ez évi lelkigyakorlatait P. Áronffy Ferenc missziós-atyá, a sz. Vincéről nevezett irgalmas nővérek magyarországi tartományának kormányzója vezetése alatt április 5—9. napjain tartotta. Oly nagy számban bocsát-

71.20 K, Hellebronth Berta 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által : Prehovszky Vincéné 4 K, Prehovszky Paula 4 K, Szép Lajosné 4 K, Klement Jánosné 4 K, Szedlák Ferencné 1 K, Finta Imréné 1 K, Desztál Vencelné 5 K, összesen 23 K ; Gross Luiza 2 K, Jamernegg Sarolta 2 K, Karkis Malvin terjesztőnő által : özv. Telkessyné 2 K, Telkessy Erzsébet 2 K, Karkis Kornélné 2 K, összesen 6 K ; Várady Erzsébet 1 K, Pesthy Árpádné terjesztőnő által : özv. Hauschild Gézáné 10 K, Huszár Gyuláné 1 K, Pesthy Árpádné 12 K, Pesthy Margit 4 K, Ditrich Dezsőné 2 K, Schröder Klótild 1 K, összesen 30 K ; Payer Istvánné terjesztőnő által : Niedermüller Rózsika Hatvan 2 K, Hutter Julia 24 f, Bohacsek Józsa Hatvan 2 K, összesen 4.24 K, Kosnyik Anna 2 K, Csivisz Gizella 24 f, özv. Laub Jánosné terjesztőnő által : Bauer Magda 2 K, özv. Tüll Jánosné 4 K, Szende Alajosné 2 K, Dvorzsák Ferencné 2 K, özv. Szantterné 1 K, összesen 11 K ; özv. Manasteriotti Márkusné 2 K, özv. Szabó Kálmánné 1 K, Gungmayer Mihályné terjesztőnő által : Herold Mária 2 K, Butz Ferencné 2 K, Rusznák Károlyné 4 K, báró Barkóczy Ilona 2 K, összesen 10 K ; Balonyi Ilona terjesztőnő által : Kerékgyártó Irma 2 K, Szalay Dezsőné 2 K, báró Riedel Zdenkóné 2 K, Sulyok Teréz 1 K, Tovick Gizella 2 K, Divényi Margit 2 K, Balonyi Erzsébet 2 K, Hampel Antalné 2 K, Szalóky Róbertné 2 K, összesen 17 K ; Hellebronth Berta terjesztőnő által : özv. Andrejovich Lászlóné 2 K, Viener Ferencné 2 K, Szénási Mari 24 f, özv. Guba Viktorné 2 K, özv. Valenzhauser Józsefné 2 K, özv. Hellebronth Jánosné 4 K, összesen 12.24 K ; Steiner Mártonné terjesztőnő által : Pogány Gézáné 2 K, Vodicsek Sándorné 2 K, Németh Gézáné 2 K, Lasky Gézáné 2 K, Kafka Franciska 2 K, Klein Erzsébet 2 K, Zubritzky Anna 2 K, Szeiczek Tamásné 2 K, Schmidhauser Ágostonné 2 K, Lónyai Béláné 2 K, Csorba Ferencné 2 K, Szeier Ervinné 2 K, Szágmány Józsefné 2 K, Kerper Ottilia 2 K, Kerper Antónia 2 K, Lónyai Gizella 2 K, Steiner Katica 2 K, Zvincsek Mária 2 K, Korányi Antalné 2 K, Korányi Jolán 2 K, Kozma Dezsőné 2 K, Stólmár Mária 2 K, Német Béláné 2 K, Fischer Gyuláné 2 K, összesen 48 K ; Negyedi tagok 11 K, gróf Szapáry Emmy 10 K, Serfőző Gyuláné 2 K, Gyurics Mária 18 f, Hoffmann Irén 18 f, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Eperjesi Mária 1 K, Tomkó József 1 K, Németujvári tagok 7.20 K, Bunzell Alfrédné 4 K, Sabián Katica 1 K, Benyovszky Imréné 10 K, Walther Béláné 50 f, Hosenberg Petronella 33 f, Misuka Béla 24 f, Keserű Károly 24 f, Szeibel Julianna 50 f, Sántha Margit 1 K, Hütter Anna 24 f, Zselizi tagok 36.70 K, Rajnoka Margit 10 K, Wertheimstein Sarolta 10 K, Pörje Józsefné 2 K, Krizdián Györgyné 1 K, Messelhäuser Ilona 2 K, Csákány Julia 1 K, özv. Cseley Gusztávné 60 f, Szilágyusztatói tagok 10 K, Ohr Mária 2 K, Futó Mária 1 K, Kőbányai tagok : 42.60 K, Teleky Géza 20 K, Weisz Lőrincné 3 K, Asztalos Sándorné 1 K, Koller Józsa 5 K, özv. Wavrik Ágostonné Jászberény 10 K, özv. Bányai Miklósné terjesztőnő által : özv. Lánosz Nándorné 10 K, özv. Mészely Lajosné 10 K, özv. Bachmanné 10 K, özv. Bányai Miklósné 10 K, Spularits Vilmosné 5 K, Pelcz Anna 2 K, Patáky Károly 1 K, Korányi 1 K, Szemberi Miklósné 10 K, összesen 59 K ; Benó Jánosné 4 K, Keöck Ilka 2 K, Szilágyi János 12 f.

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület június 15-től kezdve rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják, «Egyházi himzések mintáalbum»-jának 1-ső sorozatát. (Kazula, pluviale, alba, stóla, stb.)

E mintarajzgyűjtemény 23 mintalapból áll. Ára 15 korona. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

A «Jézusom Örömom» c. havi folyóirat (az Örökimádás testvér-lapja, az eucharisztikus gyermek és ifjúsági szövetségek hivatalos közlönye és kedvence) megjelenik havonta 10.000 példányban, ami minden kritikánál szebben beszél. Ára példányonként 6 fillér, egy évre 1 korona. Tömeges rendelésnél a bélyegköltés is megtérítendő. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

A könyörgő körmenet levélzáró bélyegeken. (A kath. Sajtóegyesület propaganda-bélyegeinek III. sorozata.) A kath. Sajtóegyesület népszerűvé vált levélzáró (propaganda) bélyegeinek most elkészült III. sorozata az 1915. május 30-án Budapesten tartott országos könyörgő körmenet egyes jeleneteit ábrázolja 24 fényképmásolatban, 5 különböző alapszínben. Egyes iverk ára 2 korona 40 fillér, féllív 60 darabbal 1 korona 20 fillér. E bélyegek terjesztésével kettős célt szolgálunk: emléket nyerünk, de ugyanakkor előmozdítjuk a kath. sajtó ügyét is, melyre a háború után még nagyobb feladatok hárulnak. E bélyegek kaphatók a pénz előleges beküldése ellenében a kath. Sajtóegyesület központi irodájában (IV., Ferenciek-tere 7., V. lépcső, I. emelet).

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű **LEVELEZŐ-LAPON** kapható a „Jézusom örömom“ szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégibb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167-34.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egyes példány	—,25
„ „ „ teljes évf. utolsó	3.—
„ „ „ „ régebbi	2.—
Oltáregyesületi Útmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve	—,60
„ „ fűzve	—,40
„ felvételi füzet	—,06
„ érem ezüstkivitelben	2.60
„ „ alumíniumból	—,90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—,06
Az Oltárszentség. Irta: Reviczky A.	—,50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.—
„ „ „ egyes példány	—,06
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	4.—
„ „ „ bőrk. aranyv.	3.50
„ „ „ „ vör. vág.	2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—,80
Fehér Liliom	—,10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—,34
„ gyermekeknek szalaggal	—,40
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—,50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—,03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint	—,04
„ „ „ 100 drb	3.—

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	6 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal	8 „ — „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	10 „ — „

Japán papíron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	7 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 „ 50 „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	10 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elméltedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvétellel. A kereskedésben a könyvek 20%-kal drágábbak lesznek.

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. Igen tetszetős új kiadás.

K. Sávely Dezső rajzaival. — Arak:	
Vászonkötés	2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymet-szet	3 „ 50 „
Chagrénbőrkötés, vörösmet-szet	3 „ — „
Borjúbőr, aranymet-szet	5 „ — „

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	8 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	9 „ — „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	6 K — f.
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal	8 „ 50 „
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal	10 „ — „
Borjúbőr, bindrefűzve, aranyvágás párnázva, kazettával	15 „ — „

Ezen könyvek megrendelhetők: